

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sortes, Qvibvs, Ne Temere Cadant, Temperandis; Vel, Si
Temere Dvcvntvr, Castigandis, Divini Ivdicii Æqvitas
Semper Adest**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

§. 11. Iniurijs ipsis vindictam de cælo postulantibus, Deum vindicem habere illum, qui, exemplo Sidonij Apollinaris, vindicta[m] nullam expetit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52306](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52306)

neque ad diuinum tribunal fratrem citauit, cum ab eo crudelissimè innocens trucidaretur; non tacuit tamen sanguis eius, qui ad Deum de terra clamauit. Neque enim verba tantùm, sed etiam facta ad Deum clamant; longèque potentiùs clamant, ac vindictam postulant. Neque dubitum est, à viuis & mortuis, viuos oppressores eorū, ante diuinum tribunal, etiam sine voce, accusari; neque rarò etiam, ad causam, coram supremo, disceptandam citari; iniurijs ipsis exigentibus vindictam.

§. XI.

Iniurijs ipsis vindictam de celo postulantibus, Deum vindicem habere illum, qui, exemplo Sidonij Apollinaris, vindictam nullam expetit.

Cui rei confirmandæ luculentus est testis D. Gregorius Turonensis, qui hanc historiam recitat. Aruernensis Episcopus, cui nomen Sidonius Apollinaris, æquè sanctus ac eruditus, moribus & artibus præstans, vt coronas in cælo multiplicaret, virtutis mercedem, in terris, accepit tribulationes. Necessè enim est, vt virtutem oderint vitiorum amatores; quam ne cogantur amplecti, impugnant atque repellunt. Quam ob
caus-

Gen. 4
10.

S. Greg.
Turon.
l. 2. hist.
Franc. c.
23. & Ba-
ronius
An. 486.

causam, Sidonius quoque duos nactus est sacerdotes disciplina indigentes, quorum
Sap. 2. 12. quotidianus sermo erat: *Circumueniarius instum, quoniam inutilis est nobis, & contrarius est operibus nostris, & impropere nobis peccata legis, & diffamat in nos peccata discipline nostrae.* Quid non efficiunt duo conspiratores? immo quid Orcus, per illos non efficit? Duo erant, sed tribus Furijs agitabantur. Nam & moniti vindictam spirabant; & castigationem metuentes conabantur amoliri correctorem; & denique ambitione inflammati, locum sperabant, si sedem vacuum fecissent. Hinc conuenticula, hinc conciliabula, hinc denique vis aperta, qua virum innocentissimum & magistratu dignissimum, omni sacra potestate priuatum ad vltima redegerunt. Siquidem vix tantum cibi praeberunt afflicto, ut vitam sustentare posset, & vixisse mallet, quam viuere. Sidonius, tamen, etsi grauibus malis irritatus, & causae aequitate fultus, iniuriam laudabilius tolerari, quam propulsari ratus, quasi non sentiret, aut, tanquam si meruisset, ita patienter omnia tulit. Itaque non exostulare, non implorare amicos; non circumspicere patronos, non certare

tare foro, non recuperare amissam dignitatem voluit; sed omnia Deo commisit iudicijsq; diuinis, sine quibus Mundus non gubernatur. Felix, quisquis hoc facere nouit; nec enim magnam duntaxat is animo suo conciliat tranquillitatem; sed etiam, quia se ipsum non vindicat, Deum vindicem parat. Quod & Sidonio euenit. Conuenerat inter improbos duos sacerdotes, ut die altera, Episcopum è templo extractum eliminarent; idque vnus eorum audacior, ac sine fronte homo palam ei minitari non est veritus. Et fecisset, ni diuina manus præuenisset insanientem. Tota nocte, futuram sequentis lucis scenam secum meditatus, vix expectare potuit solem orientem. Neque expectauit; nam, ante diluculum, secus atq; aliàs assueuerat, è plurimis exiliens ad facinus se aptabat. Verùm priusquam domo exiret, *sellas ante petijt Patroclianas*, & comitabatur euntem puer cum lucerna. Ibi dum moratur diutiùs, mittit coniuuratus alter, facinoris tam iniqui socius, & significari iubet, tempus esse exequendi, cuius heri consilium cepissent: nihil obstaculi apparere, properaret modò. Ventum est ad puerum iam diu, cum cereo usque

que ad impatientiã & Diras, præstolantem. Is ergo herum moniturus (cum pulsanti nihil responsum intus esset) ianuam tandem referat, & reperit miserum vnà & aluum, & vitam exonerauisse. Tali loco, mori dignus erat, qui Episcopum loco mouit. Episcopus igitur, Deo causam ipsius agente, in officium repositus est. Non diu tamen postea vehementiùs ægrotans iussit se in templum deportari. Ibi mœstus eum populus interrogauit; quisnam esset successurus, in officio pastoris? cui ille, *Ecce*, inquit, *frater meus Aprunculus uiuit; & hic pastoris munus occupabit.* Hoc responsum, quia non capiebant, mente iam alienata, prolatum existimabant, sed paulo post, vaticinium fuisse, intellexerunt. Quippe Sidonio è uiuis subducto; alter ille sacerdos persecutor, nihil miserabili exitu commilitonis sui perterritus, velut optatissima occasione oblata, cui diu fuerat insidiatus, gauisus; triumphum egit, tiarãque capiti suo rapere est conatus. Nec quidquam certius futurum existimauit, quàm vt ipse succederet. Enimuerò id iam ei familiares gratulabantur; id de eo, in vulgus spargebant; id ipse quoque (tam stolidam est superbiorum credulitas)

ami:

amicioribus suis dictitabat, neque iam pro
arcano habebat; sed ausus est etiam perquã
glorianter iactare: Nunc demum, diuino
iudicio, patere, cuius causa iustior exti-
terit, suãne, an Sidonij; aut cui, à Deo,
pedum Pontificale sit destinatum. Deniq;
ita egit, ac si Antistes iam esset, nec quid-
quam omisit, quod eam in rem illi posset
seruire. Quare proximo quoque, à Sido-
nij morte, Dominico die, dapes magni-
ficas apparauit, ad quas ciuitatis prima-
tes adhibuit. O cæcas hominum men-
tes! & futurorum improuidas! quã
sæpe exitio proximi exultant, & funus su-
um ipsi ducunt ouantes? Designatum Præ-
sulem ad mensam accubuisse putatis? Bal-
thassar accubuit, *appensus in statera, & in-*
uentus minus habens. Sedebat suo quisque
ordine; stabant in ferculis alites, & cibi nõ
ad palatum modò, sed etiam ad oculum
facti; iam gliscebant colloquia; iam sitis
vinũ postulabat. Ante omnes, vt par erat,
futuro Episcopo pocillator scyphum præ-
buit; quem ille manu sustinens meditaba-
tur, in cuius sanitatem esset propinandus.
Nunquam mors malis opportuna venit;
sed; *inter conuiuia & epulas, longè im-*

Dan. 5.
27.

M

por=

portunissima. Itaque non iam mitræ, sed Libitinæ candidatus, dum poculum tollit, dum ei nomen imponit, sentit repente, quàm verè dictum sit; multa inter calicem & suprema labra cadere: nam & ille ipse cecidit, & priùs è Letheo, quàm suo, poculo bibit. Siquidem iam iam vinum probaturus, subita formidine, cohorrui, expalluit, & vitro de manu cadente, furtis fuit. Noluit postea sic propinanti quisquã respondere. Hæc omnia, ita uti contigerunt, pridie pocillatori per somnium obiecta narrat Gregorius Turonensis. Quis non videat iniuriæ patientissimi Sidonij vindicem fuisse Deum? ad quem, Sidonio tacente, vel iniuria Sidonij satis clarè appellavit; quæ iniuriosorum vnum quidem præmisit, alterum verò, post Præfulis mortem, ad iudicium traxit; ut manifestum fieret, Deum ante, & post obitum, suorum iniurias ulcisci.

§. XII.

Exemplo Nantini, multos, etiam non citatos, in hac vita, ad tribunal tamen Dei, vel à mortuis citari.

Sed Sidonius tacens ultorem Deum invenit, innumeri, qui in vita quidem tacent, post